

Grecsó Krisztián: Vera

-szövegrészlet-

Csak a mama nem lett kiabálós és izzadságszagú. Ő olyan volt, mint mindig, talán egy kicsit csöndesebb, eltűntek a huncut, nevetős ránc hullámok a szeme körül, és valahogy öregebbnek nézett ki. Túl komoly volt ez a sötétkék blúz hozzá, máskor, ha ilyen forróság van, mindig kivágott nyakút hord és virágosat. A vörös, gyapjasan göndör hajából feszes kontyot csinált, így látni lehetett, hogy a füle olyan, mint egy manónak, hegyes és elálló. Szomorúság áradt belőle, szája lefittyedt, amikor keserűen a papa felé nézett, Vera egy idő után már nem is kérdezte meg, mikor mennek haza. Tudta a választ. Remélem, nemsokára.” Vera is odanézett a papára, aki átölelte Sári apukáját, és azt énekelte, felkel majd a nap. Amikor véget ért a dal, visszatették a tűt a lemezen, és kezdődött megint előlről, a szobában pfújoztak, nevettek az emberek, de aztán, ahogy megszólalt, együtt énekelték Béla bácsival meg a papával, bár őket nem lehetett elnyomni, mert tele szájjal, öblösen kiabáltak, dülöngéltek egymásba karolva, és közben hadonásztak, mintha magyaráznának, te csak várj!.Sára néni néha odanézett, intett, nevetett, aztán sugdolódzott tovább a furcsa nevű férfival. Jakub bácsi akkor érkezett, amikor ők. A papa ismerte a honvédségből, ezért ő mutatta be Sára néninek és Béla bácsinak. Mulatságos színjáték volt, Verának már régen elmondta a papa, hogyan kell, de még soha senkinek nem kellett bemutatkoznia, ezért most jó lett volna kipróbálni. Ő is szerette volna elmondani a nevét, meg még azt is, hogy alig néhány nap, és negyedik osztályos lesz, az pedig a legmagasabb osztály az alsóban, ezt azért tette volna hozzá, mert a felnőttek el szokták felejteni az ilyesmit, vagy egyszerűen nem is tudják. De ahhoz képest, hogy a papa otthon mit mesélt arról, hogy neki hogyan kell viselkednie az ilyen helyzetben, egyszerűen megfeledkezett róla. Ez rosszul esett neki, de hamar túltette magát rajta, azon kezdett gondolkodni, hogyan lehet az, hogy valaki idegen embert hív meg magához vendégségbe. Meg is kérdezte a papától, de ő csak annyit felelt, hogy Jakub bácsi az új koncertmester, ezt is csak úgy kutyafuttában vetette oda.

A papának nem volt se ideje, se türelme beszélgetni vele, Vera még nem látta ilyennek, mintha valahová azután is sietett volna, hogy megérkeztek, forgatta a fejét, a haját simogatta, pedig hátra volt fésülve, egészen lenyalva, feketén csillogott az olajtól, pedig máskor mindig összevissza áll, bohócosan kócos, hullámos, és a szemébe lóg. Olyan volt, mintha összement volna, még így is magas volt, de most nem tűnt hosszúnak a lába, se lapátnak a keze, mint máskor. Rágta a körmét, pedig nem szokta, azt még a mamának is tilos, és forgolódott, akárhová lépett a mama, egyszerre megint háttal állt neki. Vera számolta, háromszor esett ki a papa kezéből a ropi, gyorsan itta a borokat egymás után, lehúzta az egész pohárral, és azt figyelte, ki jön. Hangosan köszönt, ha belépett valaki. Vera látta, hogy a mama dühös, és mégis csak halkán, kedvesen súgja neki : „Lassabban, Gábor, baj lesz!